

sig i en saadan Skændsel!“ vedblev Emanuel ude af sig selv. „Jeg foreslaar, at vi endnu i Aften sammenkalder alle Meningsfæller og aabenbarer for dem, hvad der staar paa Spil. Her er ingen Tid at spille. Vi vil rejse os som én Mand og vise, at vi af yderste Evne vil forsvare vor Ære og Ret!“

„Saa sagte, Emanuel . . . saa sagte!“ sagde Sogneraadsformanden og lagde Haanden beroligende paa hans Arm. „Lad os frem for alt ikke forivre os! Bare rolig . . . dermed kommer man længst i Politiken! Allerførst maa vi ikke glemme, at vi jo foreløbig ikke véd noget med Bestemthed . . . og man skal ikke kaste Bøssen til Kinden, før man ser Bjørnen, siger et gammelt Mundsprog. Og jeg for min Del har nu en egen Mistanke om, at det altsammen kan være Rygter, som Regeringens Venner selv har sat i Omløb for at skræmme vore Mænd paa Tinge, kanske ogsaa saadan en bitte Prøveballon, som de har sendt til Vejrs for at vejle Stemningen ude i Landet! . . . Vi maa huske, at den Slags Ting hører nu en Gang med i Politiken!“ vedblev han belærende og opløftede Haanden. „Derfor gælder det først og fremmest om, at man gennemskuer sine Modstanderes Taktik, før man selv handler. Lad os aldrig glemme det, Venner!“